

DE GEBAAANDE WEG VAN KRISTIEN

“IK HEB ME HEMMERECHTS LATEN VINDEN”

Dit jaar verscheen van de Vlaamse schrijfster Kristien Hemmerechts haar boek *Van ver gekomen*. Ze neemt haar lezers mee op de lange weg die ze zich heeft gebaan. Een leven met veel successen en erkenning voor haar werk. Maar ook een leven getekend door “krakkemikkige” banden met haar familie, zoals ze die zelf omschrijft. Ze kreeg een katholieke opvoeding, maar brak – zoals veel mensen van haar generatie – rond haar zestiende met kerk en geloof. Verrassend genoeg keerde langzamerhand haar belangstelling voor de katholieke traditie waarin ze was opgegroeid, terug. Drie jaar geleden begon ze opnieuw iedere week de mis bij te wonen. Ze komt daar openlijk voor uit en ze wordt geregeld uitgenodigd om in televisieprogramma's te getuigen. In een uitzending bij Op1 van 1 mei van dit jaar zei ze dat ze graag met de kijkers zou willen spreken over hoe belangrijk het is je te kunnen overgeven aan de Godservaring. Maar de tijd zat erop en het volgende onderwerp diende zich aan. Reden genoeg om af te reizen naar haar woonplaats Antwerpen om de draad van dat gesprek weer op te nemen.

De Godservaring

“Mijn belangstelling voor het religieuze werd aangewakkerd toen mijn dochter bij het bezoeken van kerken intrigerende vragen stelde naar de betekenis van de beelden en de schilderijen die we zagen. Door er met haar over te praten beseftte ik dat er ook mooie kanten aan het geloof zitten, veel meer dan alleen de hypocrisie van de kerk en het machtsmisbruik. Zij had die ballast niet en kon wat ze hoorde zonder vooroordelen tot zich nemen. Het duurde enige tijd voor ik mijn verstand opzij kon zetten en mijn hart kon laten spreken. Want het geloof bewijzen met je verstand gaat niet. De discussies daarover zijn niet meer dan een uitwisseling van argumenten.

De Godservaring die ik meemaak is heel sterk. Het is een aanwezigheid die als een mantel om me heen hangt. Vanuit mijn verstand houd ik er rekening mee dat het projectie kan zijn, maar ik voel me eindeloos veel beter en zelfs heel goed, als ik die ervaring erken en aanvaard. Het leven

is daardoor een stuk eenvoudiger geworden. Die ervaring stuurt mijn handelen. Het is niet langer 'wat wil ik', maar het gaat om 'wat wordt er van mij verwacht.'

Durf de sprong te wagen zou ik tegen mensen willen zeggen en laat die Godservaring toe. Ik gun het hun, maar ze krijgen hier zo weinig van mee. Het is net alsof die weg mensen niet aangeboden wordt.”

Hoe belangrijk zijn daarbij de vieringen voor jou?

“Heel belangrijk. In Antwerpen woon ik in de Kathedraal de Engelstalige vieringen bij. Ik ga heel graag naar de mis en kijk altijd uit naar de consecratie. Ik ervaar die vieringen als heel doorleefde en vreugdevolle bijeenkomsten. Je voelt dat we als mensen op dat moment sterk zijn verenigd.”

Kristien volgde bij de Kathedraal een serie Bijbelstudies. Ze leest een Bijbeltekst voor uit de Openbaringen van Johannes die haar trof:

‘Ik sta voor de deur en klopt aan. Als iemand mijn stem hoort en de deur opent, zal ik binnenkomen. En we zullen samen eten, ik met hem en hij met mij.’ (Openb. 2,20)

“Het mooie aan deze tekst is dat het een uitnodiging is tot iedereen. Dat is ook de reden waarom ik over mijn geloofservaring praat omdat ik er absoluut van overtuigd ben dat die Godservaring niet enkel bestemd is voor een groep uitverkorenen. Ik vergelijk het vaak met wat je kunt doen als iemand op je schouders klopt. Je kunt hem wegduwen; je niet voor die persoon open stellen. Zo ook met Jezus. Hij staat er, klopt aan je deur en het is aan jou om hem binnen te laten en samen de maaltijd te delen. Ik heb jarenlang zijn kloppen genegeerd. God had geen enkele plaats in mijn leven. Maar op een geven moment liet ik alle voorbehoud vallen. Ik heb mezelf toegelaten te voelen wat ik voel. Ik heb God niet gezocht, maar ik ben gevonden. Ik heb me laten vinden.”

“Ik had tijdens de Bijbelstudies wel vragen bij dat citaat uit de Openbaringen van Johannes, want het lijkt of het dan niet uitmaakt hoe je leeft. De chronologie is anders. Het is niet zo dat als je goed leeft, je pas dan aan tafel mag zitten, nee, omdat je die deur opent, sta je die Goddelijke aanwezigheid toe. Door deel te nemen aan de maaltijd zal je in je leven automatisch het goede doen. Als je je daarvan afkeert, noem ik dat zonde. Ik handel dan niet zoals God bedoelde. Uiteindelijk zal ik daar zelf het meeste last van hebben, want ik zal me eenzaam en angstig gaan voelen.”

lees verder op pagina 8

